

NOVA CATALUNYA

ORGAN DE LA "LLAR" DEL COMBATENT CATALA"

COMBATENTS CATALANS! La República i Catalunya viuen moments de gravetat. El feixisme italià, al facilitar, davant de la passivitat de les democràcies europees, la invasió d'Austria, acaba d'ésser recompensat. Mussolini ha rebut de Hitler grans masses d'aviació i d'artilleria per a doblegar la nostra gallardia que, amb gest heroic, fa trontollar els fonaments del faixisme.

A Hitler i Mussolini els hi convé de liquidar la nostra resistència, perquè tomen el nostre Exèrcit. Reconeixen l'esperit dels nostres combatents i volen decidir la guerra amb una superioritat d'armaments i intentant impressionar-nos, com ho feren primerament amb la utilització en massa de tancs. La seva ofensiva al front d'Aragó és una especulació del soroll infernal de l'artilleria i l'aviació en massa. Els seus assassinats a la nostra reraguarda, no tendeixen més que a desmoralitzar-la i facilitar als vacil·lants i als covards el resò necessari per a que prengui còs la idea del compromís.

Cal reaccionar, com ho han fet sempre els pobles de Catalunya i de la República! Cal reaccionar davant de totes les adversitats, perquè la nostra lluita és una lluita a mort en la qual ens hi juguem la vida, el benestar, el progrés, la

cultura i la pau. Es precis treure'n les experiències per a enfortir la nostra combativitat, la fé en nosaltres mateixos i la plena i absoluta seguretat de la Victòria.

CAL POLVORITZAR ELS VACIL·LANTS I COVARDS QUE PROPUGNEN LA IDEA D'UN PACTE. Els nostres morts ho exigeixen. La Història en ho reclama. El dret a la vida ens ho imposa. Preferim la mort honrosa al compromís que ens obligui a viure de genolls amb servilisme i esclavitud.

ODI A MORT AL FEIXISME. No oblidem qui són els que assassinen els nostres fills, els nostres pares, les nostres companyes que, confiades, viuen a les poblacions de la reraguarda. Odi encès, odi profons als botxins del nostre poble, als assassins dels nostres germans d'Andalusia, d'Aragó, de Galícia, d'Astúries i de Bascònia. Odi sense treva a Hitler i Mussolini que intenten amassar ambicions imperialistes i encendre guerres de rapinya a tot el món amb la sang dels nostres màrtirs. Aquell que manté el fusell a les trinxeres d'enfront, ajuda i col·labora a tant de crim! Mentre mantingui el fusell que utilitza per a matar-nos, odi a ell i al que defensa.

FORTIFICACIÓ I REFUGIS PER A RESSISTIR. Resistir és vèncer. Cal fer invulnerables les nostres posicions. Cal assegurar la nostra permanència a les trinxeres mentre hi aboquin tonelades i tonelades de ferro els avions i l'artilleria enemiga. Cal garantir les nostres vides per a esperar els únics qui ens poden prendre les nostres posicions: això és, la infanteria enemiga, que ens tem i que no ha pogut, ni pot ni podrà mai amb nosaltres. Cal doncs, combatents, FORTIFICAR, FORTIFICAR i FORTIFICAR!

CAL DESTRUIR EL MITE DE L'AVIACIÓ. Ahir ens desmoralitzà l'enemic amb els tancs. Avui ho intenta amb l'aviació. Cal que apareguin els Coll, Grau, Carrasco, que abatin els avions com ho han fet els herois combatents a Terol. Cal que totes les unitats capacitin grups de combatents que no deixin metrallar les nostres posicions i que obliguin els avions del crim a remontar-se.

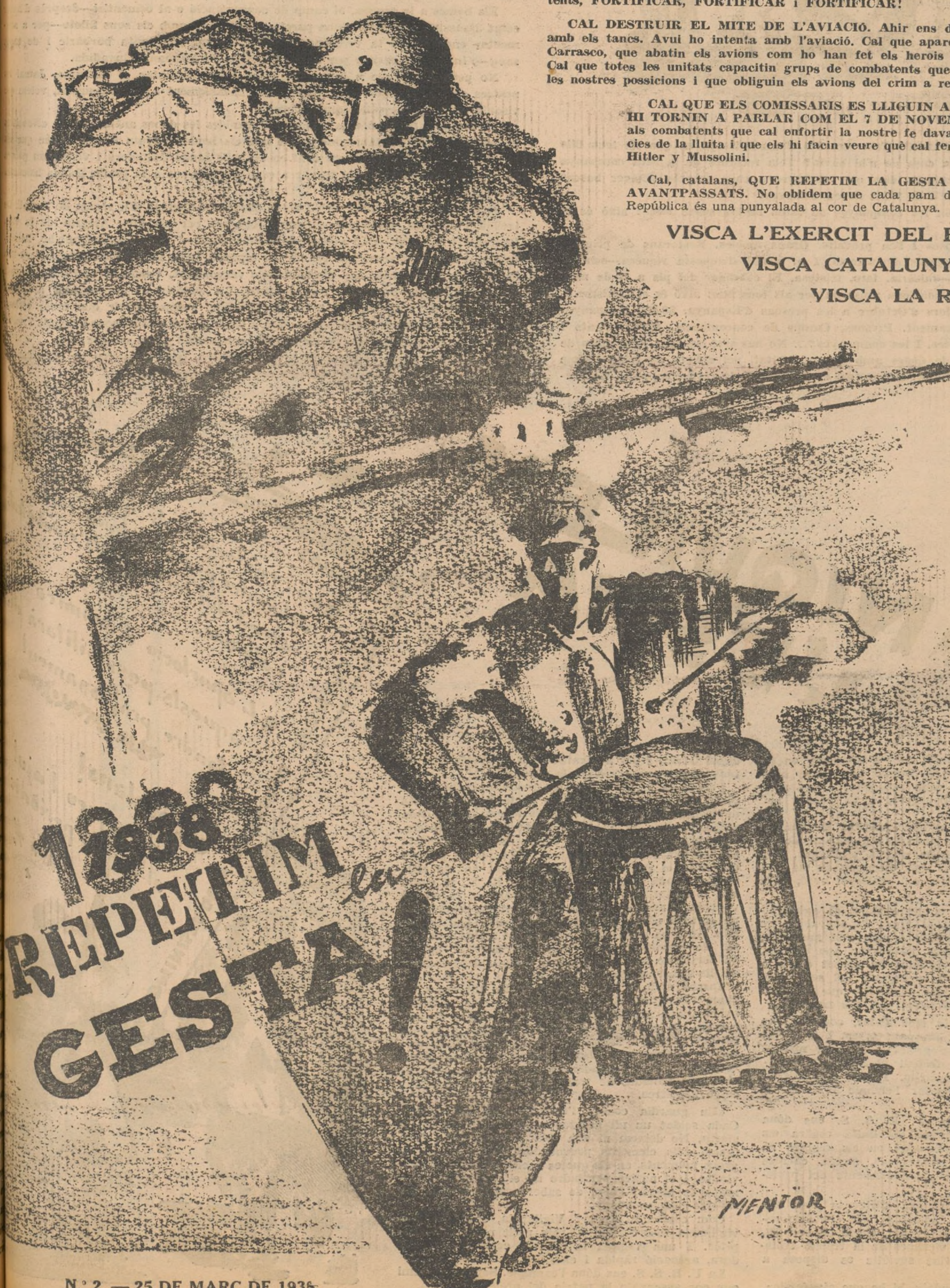
CAL QUE ELS COMISSARIS ES LLIGUIN ALS SOLDATS I ELS HI TORNIN A PARLAR COM EL 7 DE NOVEMBRE, que expliquin als combatents que cal enfortir la nostra fé davant de les contingències de la lluita i que els hi facin veure què cal fer per aixafar Franco, Hitler y Mussolini.

Cal, catalans, QUE REPETIM LA GESTA DELS NOSTRES AVANTPASSATS. No oblidem que cada pam de terra que perd la República és una punyalada al cor de Catalunya.

VISCA L'EXERCIT DEL POBLE!

VISCA CATALUNYA!

VISCA LA REPUBLICA!

**1938
REPETIM
LA
GESTA!**

MENTOR

El feixisme és el botxí de la teva companya!

ODI al FEIXISME

TEN recordes, combatent? Te'n recordes d'aquell temps en que els teus fills demanaven pa i a casa no n'hi havia? Te'n recordes de la teva companya quan penses en aquells dies que arribaves a casa després d'haver buscat feina per treballar i de feina no en trobaves?

Milions i milions són les companyes de tants obrers sense feina: això és el feixisme.

Aparadors ben luxosos i ben proveïts. Grans mobles. Restorans de primera categoria. Cotxes flamejants d'opulència. I al costat d'aquesta riquesa—concentrada en poques mans—misèria, fam, tristesa. El cobrador del pis a fi de mes, l'electricitat, el gas... I continua sense pa per als teus fills: això és el feixisme.

30.000 herois lluitadors d'Octubre a les presons d'Espanya. 30.000 companyes seves esperant l'alliberament. Presons. Camps de concentració. Escarniments i bèfies. Insults i maltractes. I les companyes?... No has vist aquelles fotografies de l'Espanya de Franco, de dones amb el cap afeitat, pel delictes de tenir l'home d'esquerra? —Si, combatent, el feixisme és el botxí de la teva companya. La pre-

senta com un monstre, com un criminal, i la sotmet a la misèria més espantosa.

Però, encara fa més. La dona torna a l'època de la negra esclavitud. Torna a ésser mercaderia corrent. «Aquesta vull i aquella no vull.» Als dominis dels italians i alemanys, la dona és al joguet de l'home. Violacions a cada pas. Imperi de la força bruta. Sense consideracions ni miraments. I després? Plors. Rostres de tristesa. Cares llargues i esblanqueïdes de tant de sofriment.

Els homes a la guerra, al camp de concentració o al cementiri—després d'haver estat assassinats darrera d'una paret—. Les dones amb els seus fillots—per a augmentar encara més la vergonya de viure en mig de tanta barbàrie i de tant sang—, implorant caritat per tots els indrets de l'Espanya invadida.

No pensis mai que a la nostra terra pugui triomfar el feixisme. Jamai les nostres companyes, que avui treballen incansablement a la reraguarda, volem que visquin esclaves d'aquell règim d'oprobri.

Mira que et diuen, des de Barcelona, reunides les dones antifeixistes: «Nosaltres farem funcionar les fàbriques per a que els homes puguin lluitar sense que no els hi falti. Les dones estem al costat dels braus lluitadors i vencerem perquè els nostres companys volen tornar a casa portant-nos a la punta de les baionetes la Victòria i la Llibertat.»

Això et diuen les dones. Això volen elles: la Llibertat. Un règim de treball, de treball i de vida. Rostres somrients. Juguines per als fills. Alegria de la vida. Benestar i felicitat. Això volen les nostres dones, i per a aconseguir-ho, lluitem. Lluitem i lluitarem sense que res no ens espanti. Però, la Victòria volem oferir-la a les nostres dones sense cap mediatització vergonyant. Volem la Victòria guanyada noblement, sense pactes ni compromisos. La victòria de les nostres armes ha d'ésser per a l'aniquilament total de l'enemic. Primer morir que ésser esclava. Arrapar-se a la terra i defensar-la pam a pam. Aixafar totalment l'enemic i portar a la nostra companya l'alegria de la vida, conquerida per a sempre més.

El feixisme és el botxí de la teva companya, però nosaltres no pararem fins que a Espanya no hi quedi una sola engruna d'aquest botxí.

ANIQUEM L'ESPÍ

No és sols més enllà de les trinxeres on es troba l'enemic. Es també aquí, entre nosaltres, barrejat amb nosaltres, a les nostres mateixes trinxeres, a la nostra reraguarda.

L'enemic del poble adopta multitud de formes distintes amb les que intenta amagar-se de la nostra vista, escapar a la nostra vigilància. Pot ocultar-se en els llocs més diferents en els que ens semblen més segurs, en qualsevol recó, sota qualsevol aspecte.

L'espia, el traïdor, el provocador, el sabotejador, no porten clavada al front la senyal de la fur criminal ocupació. Són homes com nosaltres, del mateix aspecte que nosaltres, que porten, com nosaltres, al seu damunt un carnet d'una o altra organització. I en la baixesa del seu ignominiós ofici ens porta un avantatge que hem de saber combatir: la superioritat del seu treball.

L'enemic del poble és treballador, constant, no abandona mai la seva infamant tasca. I el soldat antifeixista, el lluitador proletari no sap, mantés vegades, realitzar un treball el suficient intensiu per a desemmascarar-lo. I cal descobrir-lo, cal anular-lo, cal aniquilar l'enemic infiltrat en els nostres rengles.

Una vegada més, la U. R. S. S. ens dona l'exemple; ens alligona en la lluita contra els agents del feixisme introduïts en els rengles de la classe treballadora i ocupant, inclús, càrrecs de responsabilitat en els comandaments del proletariat.

Yogada, Bujarin, Grinko... dirigents tots ells del proletariat soviètic. Assassins tots ells dels veritables dirigents del proletariat. Gorki, el seu fill, Kirov i d'altres tants, víctimes de la traïció trotskista, que el proletariat soviètic es disposa a venjar.

«Si l'enemic no es rendeix, hi ha que aixafar-lo»,

digué Gorki. I per a aixafar-lo es necessita una intensa acció preparatòria: la vigilància.

Perquè la U. R. S. S. ha desemmascarat l'enemic? Perquè cada treballador de la U. R. S. S. és un treballador conscient de llurs deures; perquè cada soldat soviètic és un soldat vigilant; perquè obrers, camperols i soldats estan suficientment capacitats i tenen una base política prou sòlida que els permet descobrir el joc a l'enemic emboscant en els seus rengles. Cada habitant de la U. R. S. S., al camp o a la ciutat, a l'Exèrcit o a la fàbrica, és un ull vigilant. I això és perquè cada ciutadà soviètic és un ciutadà conscient i com a conscient que és, vigila. No li ha servit molt a Yagoda i als seus el càrrec de Comissari del Poble de l'Interior; no els ha servit de res. Ha estat el mateix departament qui ha posat al descobert llurs baixes maniobres.

També aquí, a les trinxeres, a les fàbriques, al camp s'amaguen els emboscats feixistes i els trotsquistes, que sota la capa demagògica que els cobreix, no són més que espies i traïdors a sou de Franco, Hitler i Mussolini. També aquí cada soldat ha d'ésser un soldat conscient. Que doni justa resposta a la provocació, que no es deixi influenciar pels mètodes de treball de l'enemic emboscant entre nosaltres.

«En guardia contra l'enemic!», ha dit Stalin. Cada soldat un ull amantent i vigilant, una orella alerta. No deixem ni una sola probabilitat a l'actuació dels elements provocadors. Ens trobem en greus moments, en els que es decideix el nostre pervindre, i el nostre pervindre no el podem deixar a mans de ningú: l'hem de saber conquerir amb les nostres pròpies armes.

Com combatir l'espia? Vigilància, cada dia una vigilància més estreta al més petit moviment sospitos. I una vegada la traïció comprovada, ma dura, actuació ràpida i enèrgica.

La U. R. S. S. ens dona l'exemple. Seguiu el camí que ens assenyalava la patria del proletariat!

Ayuntamiento de Madrid

TEL. 63423

La regularitat de la publicació del nostre periòdic depèn exclusivament del interès dels combatents catalans.

L'aportació econòmica de aquests, possibilitarà de fondejar profusament NDA CATALUNYA

Catalans! no nequeu l'ajut al nostre periòdic

NI PACTES NI COMPROMISOS! Aquest és el crit unànim de tot el poble.

Qui pot pactar amb els nostres assassins?

Qui pot pactar amb els que han venut la nostra riquesa als capitalistes internacionals?

Qui això proposa és un traïdor, és un agent de Hitler i Mussolini, o és un covard indigne d'estar entre nosaltres.

Els catalans sabem que no es pot pactar amb els que atempten contra la pau del món, invadeixen Abissínia i Àustria, trepitgen els tractats internacionals i encenen els odis arreu.

Els catalans sabem de la sort de Galícia i particularment de Bascònia.

Res de pactes ni compromisos!

Aixafem els covards i els vacil·lants!

Primer morir que pactar!

ACTIVITATS "LLAR" DE LA

Degut a la situació extremadament greu que travessem i del perill que plana damunt Catalunya, s'han format a la «Llar» grups de propaganda i agitadors que s'han posat en relació directa amb els combatents del Front del Centre, especialment amb els catalans, i els han exposat clarament i sincerament la gravetat dels moments actuals.

Els equips s'han distribuït el seu treball de forma que uns han anat al sector de Guadalajara i d'altres als de Jarama, El Pardo, Casa de Camp, Villaverde, etc. En totes les Unitats en les quals hi ha catalans, els nostres companys han anat per a exaltar la moral de tots els combatents, i els fruits d'aquestes actes han estat tan pròdigs que han redundat en profit de la moral combativa dels nostres soldats, que han fet el solemne jurament a Catalunya de defensar-la fins a la mort.

S'han aprofitat aquestes visites al front per a constituir «Grups d'Amics de la Llar» en les Unitats on encara no estaven creats. El nombre d'ingressats en aquesta croada ha estat molt considerable, i tot fa pressentir de que no hi haurà ni un sol combatent català que no es faci soci de la Llar.

S'han establert també les normes a les quals s'han de subjectar els responsables d'Unitats per a la perfecta distribució i administració de NOVA CATALUNYA, creant corresponsals de Brigada, Batallons i Companyies. La missió d'ells serà la següent: Els de Companyia relacionaran els individus que desitgin subscriure's al periòdic i anotaran la quantitat que cadascun d'ells aportarà mensualment; aquesta llista i les pessetes recaptades les entregará al del seu Batalló, qui refundrà les llistes en una de sola i l'entregarà, junt amb les quantitats recollides a les Companyies, al de la Brigada, i aquest serà el responsable màxim i s'entendrà directament amb la «Llar». Per altra banda, aqueix, el corresponsal de Brigada, rebrà setmanalment un paquet d'exemplars de NOVA CATALUNYA i els distribuïrà per Batallons i Companyies successivament, de forma tal que no es quedi ni un sol subscriptor sense rebre el periòdic.

L'Estat Major de la 65 Divisió ha fet ofrena a la «Llar» d'un artístic dibuix que exalta la gesta de tres combatents catalans de la 42 Brigada, Joan Davit, Celesti Cabalda i Ramon Balde, que es distingiren heroicament en les operacions realitzades el dia 6 de gener darrer en el Sector de Carabaxel.

Igualment ha fet ofrena d'un bonic quadre representatiu de com lluita Catalunya, el 143 Batalló de la 36 Brigada Mixta.

Ambdós quadres estan exposats al Saló de Pintura de la «Llar».

A fi d'homenatjar els soldats catalans que aquells dies es treballaven a Madrid es us de permís, s'han celebrat esplèndids balls al saló de festes de la «Llar», els dijous i diumenges dies 17 i 20 respectivament, veient-se extraordinàriament concorreguts i afavorits per la simpàtica assistència de les companyies de la producció de la reraguarda madrilenya.

Apart dels festivals que es poden celebrar, tots els dijous i diumenges, a dos quarts de cinc de la tarda, tindran lloc aquesta classe de balls, amenitzats per selectes orquestres.

Catalans! Llegiu i propagueu NOVA CATALUNYA.

Contribuiu al seu sosteniment aportant el vostre ajut econòmic.

Es el vostre satmanari!

Féu-vos socis de la LLAR.

Catalunya s'ha aixecat dempeus. El poble català fa sentir la seva veu cada dia més puixant, més vibrant i més ferma. Dels camps i de les ciutats, del pla i de la muntanya, milers de clans s'aixequen en un sol crit que fa estremir els aires: Guerra! Guerra contra l'invasor!

Els carrers de les ciutats vibren d'emoció. Mitings llampec. Manifestacions. Pasquins. Crits de guerra. Dones. Treballadors. Agitadors i propagandistes. El camió ha substituït el teatre, es converteix en un escenari improvisat, tant més viva com més patent resulta la improvisació. Grups de treballadors sobre les camionetes. El poble emocionat, al seu voltant, apretat en grups compactes. Aplaudiments, visques a cada nova paraula dels propagandistes, dels agitadors que emplen la ciutat. Homes i dones de Catalunya s'han aixecat a una contra l'invasor.

La gesta del 7 de novembre s'ha reproduït, ara, en un escenari català. L'esperit de tots els caiguts, dels que en tots els temps han ofert generosament llurs vides en la defensa de les llibertats dels homes i dels pobles, plana damunt la terra catalana. Els herois del 11 de setembre, del 6 d'octubre, del 19 de juliol, reclamen que els catalans es disposin a les noves lluites, i el poble català, que sap respondre com cal a les crides dels seus morts, es disposa a rebutjar l'enemic i a defensar des de tots els fronts les llibertats de tots els pobles d'Ibèria.

Guerrilles del Teatre. Grups escènics improvisats pels carrers i per les places. Quadres d'artistes en nombre reduït. Escènes curtes, però clares, vívides. Al mig del carrer, en un escenari simple, parlen quatre soldats. Estan cansats de la guerra; la lluita se'ls fa llarga i tot els vé costa amunt. Apareix en escena una dona, una treballadora. La veritat del moment es reflexa en les seves paraules. Hi ha que lluitar, s'ha de vèncer. Mentre el soldat, al front, lluita, la dona no l'abandona. Treballa. Treballa per ell, per al seu benestar. Ell lluita per elles, per les seves companyes que estan lluny del front, en un taller, en una fàbrica. Per les seves mares, pels seus fills i per les seves promeses, trossegades per l'aviació facciosa. Els soldats han de prosseguir la lluita; no fer-ho significa entregar-les als més brutals apetits de l'invasor... Els soldats, ja no parlen més del cansament i de les fatigues. Tornen al front, a la mà el fusell, al cor un sol desig: vèncer.

Escènes emocionants. Ràpides, reals i enèrgiques.

Catalunya és un poble que glateix. Una sola convicció en tot català, un sol anhel: Guanyar la guerra!

IDA de CATALUNYA

NO ATRICIONA

CADA PAM TERRA ^{que}
 PERD REPUBLICA
 PUNYALADA
 COR CATALUNYA

QUE TREMOLI L'ENEMIC
 EN VIRE LA NOSTRA EMPENTA...

RESSISTIM! RESSISTIM!
 VENCEREM!!

EL procés de la Història, pel que a Catalunya respecta, no es detura. La conseqüència del nostre poble, davant dels neg uits de totes les hores, no s'estranya. La tradició de lluita per la superació constant de les nostres formes de vida i de convivència amb les idees del dret i la llealtat i el respecte persisteixen, acusant més i més encara el relleu de la nostra personalitat catalana. El nostre poble, en tots els episodis de la seva Història ha palesat abastament aquesta qualitat de tradició i de llealtat; ha estat un poble que ha assimilat la bondat del seu clima i la duresa del seu sòl, per a forjar la nostra ànima col·lectiva, apassionada per la pau i el benestar, però rebel i forta contra el despotisme i la negació del dret. Així és com Catalunya ha creat la seva personalitat, amb constància a la tradició i respecte al procés de la Història de la Humanitat.

Rebel a tota opressió, s'ha aixecat sempre contra els tirans. La Guerra de la Independència és la expressió del nostre coratge i la gelosia dels nostres drets.

Rafael de Casanova encarna la bravura d'un poble que, impotent davant d'un enemic superior en forces i en mitjans, prefereix sucumbir a viure esclau.

Macià i la vinguda de la República és la concreció d'un desig: desterrar per a sempre l'absolutisme i exterminar la dictadura i la monarquia, per a obrir horitzons prenyats de perspectiva i de color.

Catalunya està a la vanguardia i serveix fidelment la República. Es el seu baluart, on s'hi estavellen els enemics del règim, règim que el poble lliurement s'ha donat.

Catalunya vigila els enemics de fora i de casa i quan la vencen el 6 d'octubre sap ésser abnegada, sap acceptar el sacrifici de la vida dels seus fills més selectes, per a abocar amb un impuls decisiu tot el seu despreci i tot el seu odi damunt dels enemics d'aquells que impulsen la vida de cara una nova civilització.

16 de febrer és el segell de llealtat amb la República. Es el compromís d'avançar i avançar, i és en tant que Catalunya i la República troben el camí quan les forces negatives del país s'aixequen contra el poble i venen el nostre patrimoni als assassins professionals de pobles, Hitler i Mussolini. En aquests moments, Catalunya és fidel. Catalunya és conseqüent. Catalunya no es detura en el camí de la Història. Catalunya es deslliura d'enemics i corre a ajudar la República i li dona els seus fills, la seva riquesa i la seva producció.

Catalunya fa honor a la seva tradició de progrés, de llealtat i de respecte al dret. I és avui, quan les contingències de la lluita són més dures, que Catalunya diu:

**"NI PACTES NI COMPROMISOS. GUERRA A MORT AL
 FEIXISME I EXTERMINI DELS VACIL·LANTS QUE LA
 VULGUIN DESHONRAR."**

**NI PACTES NI COMPROMISOS
 MORIR LLIUTANT!!**

Ayuntamiento de Madrid

COL·LABORACIO CATALANS ENDAVANT PER LA VICTORIA per J. Tarrida

El feixisme criminal pretén apoderar-se de la nostra aimada terra, com a objectiu primordial per a aconseguir el triomf damunt del poble treballador ibèric. Aixequem-nos tots en peu i barrem el pas a l'invasor. Defensem amb totes les nostres forces la civilització catalana.

Ella vol dir llibertat; esperança d'un futur, no molt llunyà, curul de pau i de treball; lligam etern amb els demés pobles d'Ibèria que, com nosaltres, lluiten contra Hitler i Mussolini; aniquilament total de l'analfabetisme i la ignorància; formació completa de consciències lliures i fortes per ajudar als pobles oprimits a revelar-se.

L'obra que defensem és tan gran i tan potent, que resistirà tots els atacs de l'enemic i els sabrà allunyar mes enllà de les nostres fronteres.

La situació és greu, i per tant no podem creuar-nos de braços, ni parlar a l'orella de l'amic de la potència del feix i menys de pactes i compromisos amb el traïdor.

Cal plantar cara a la situació, perquè estem convençuts de que els nostres pares, germans i demés éssers estimats de la rera-guarda ho han fet ja en aquestes hores. I nosaltres, que som a l'Exèrcit, que tenim armes i comandaments que ens han de facilitar la victòria, no podem passar a formar part de les rengles dels covards i porucs perquè llavors no tan sols traïrem la República, sinó que negaríem la nostra condició de catalans.

Es necessari que ens revestim de valor i obrèssim amb serenitat i sang freda, evitant que la precipitació i l'entusiasme mal enfocats ens perjudiquin. L'enemic és fort, potent; els seus aliats operen clandestinament a les rengles del nostre Exèrcit; es valdrà de mitjans revellits i passats de moda per a aconseguir una victòria més. Es forçós, per tant, que amidem els passos i les seves conseqüències, recollint l'experiència dels 20 mesos de lluita. Obrant així, la victòria no es farà d'esperar.

Actuem decidits i de cara la realitat; que mai el dubte pugui apoderar-se de les nostres conviccions, ja que elles han d'ésser la força motriu dels actes a realitzar.

Catalans del front del Centre: la lluita està en peu. Ens esperen dies de sofriment i de sacrifici. El cor enlaire; el puny més alt encara i preparat per a deixar-lo caure damunt dels mercaders de la política i els criminals uniformats a sou de l'opressió i la tirania.

Una vegada més en l'Història la nostra sang ha de defensar els costums, els sentiments i la parla de la terra on nasquérem. Complim amb el nostre deure, dones si ho fem així, de l'exemple, esforç i sacrifici dels seus fills, ressorgirà la nova Catalunya, vencedora per sempre més dels seus enemics tradicionals.

NOVA CATALUNYA

A les darreries del 1936 s'agrupaven a la província de Jaén varis Batallons, els quals passàren a formar la que és avui 24 Brigada. Camperols andalusos en la seva majoria, entre ells un Batalló del cinquè Regiment i també una dotzena de catalans, es disposaven a engruixir les rengles de l'Exèrcit Popular Regular que tot just neixia.

MÀLAGA

A primers de febrer rebíem la trista nova de la pèrdua de Màlaga, nova que en lloc de disminuir la moral de la força —i més concretament del Batalló, que era de l'esmentada capital invadida pel feix estranger— va aixecar un crit de venjança que era una prometença de que els nous soldats del poble sabrien donar la rèplica als exèrcits mercenaris de Hitler i Mussolini.

JARAMA

Acabava d'ocórrer un crim i en començava un altre. Madrid, la capital de la República, estava en perill; els mateixos de Màlaga pressionaven pel Jarama—nom que es féu cèlebre en tot el món— amenaçant seriosament les comunicacions i pretenent realitzar l'encerclament de la població.

Davant de tal monstruositat, la 24 Brigada arribava a aquell punt el 14 de febrer. Tot just arribats a Morata de Tajuña, sense ni tan sols descansar, desafiant el fret i al sò de cançons antifeixistes, els nostres soldats sortien a cercar als qui dies abans havien ultratjat la terra estimada.

Units als herois internacionals i demés Brigades, la nostra no va cedir ni un sol pas —malgrat sofrir els forts atacs del 18, 25 i 27 de febrer— als qui es creïa que anaven a realitzar un passeig.

Allí vàrem arribar i allí vàrem quedar.

INCREMENT DE CATALANS

A primers de març arribava a la Brigada un Batalló procedent de Girona i compost totalment per catalans. El 13 d'abril l'esmentat Batalló sortia en direcció a El Pardo, lloc en vàren apo-

EFEMERIDES DE LA 24 brigada

derar-se per sorpresa d'una casa a la Costa de les Perdius, i més tard era traslladat a la Porta de Ferro.

Tots els llocs i trinxeres que ocupava aquest Batalló es distingien i coneixien per la mia d'obra dels paletes i camperols catalans, sobressortint en gran manera les condicions de netedat en que les tenien.

ANTECEDENTS

Arganda, Morata, Ciempozuelos i més tard Sesenya, parlen amb eloqüència de la nostra acció, acabat aquest període de lluita d'immens treball realitzat a les trinxeres, construint tota mena de refugis capassos de resistir qualsevol atac per fort que sigui.

AUTOCRITICA

Al complir-se l'aniversari del nostre bateig de foc i de sang, fem una honrada autocrítica i veiem amb plena satisfacció que afortunadament s'han realitzat grans progressos—capacitació política i militar; escoles de quadres, etc.—, però cal, amb la màxima urgència, treballar encara molt més perquè és necessari venjar els caiguts i netejar tots els pobles hispànics de tota la canalla invasora.

Ni la pèrdua del Nord, com les grans operacions de Madrid, Jarama, Brunete, Pozoblanco, Belxite, Terol i l'actual ofensiva enemiga al front de l'Est, no ens fan perdre la serenitat, ans al contrari, ens revesteixen de gran moral, la qual serà capaç de portar-nos a la Victòria.

JOAN FREIXAS i SANJUST
Comissari delegat de Guerra del 95 Bat.
24 Brigada Mixta.

Les últimes ofensives desenrotllades en els diferents fronts demostren que una nova etapa de la guerra entra en els mateixos moments que a l'enemic li interessa d'acabar-la; és per aixó que ja no es tracta solament de la combativitat dels soldats la que imposa la iniciativa en el combat; no és ja la cohesió en les diferents armes el que dona sensació de veritable Exèrcit; no és tampoc la disciplina l'únic factor que hem d'exigir-nos: són, sí, elements imprescindibles, però no oblidem que el feixisme, en el seu interès d'acabar, toca els ressorts per ells primordials, rellegant a según terme el que en la seva concepció no és més que un objecte: l'home.

D'ací que empri masses enormes de material per a un sol objecte: avançar, acabar.

D'ací el que nosaltres, que l'home és el tot, ens interressi resistir avui per a vèncer demà.

Què has de fer?

Tenim el necessari per a dir-nos Exèrcit, disciplina, moral, combativitat, consciència política; però tú, combatent, t'has de guardar avui per atacar demà.

Com? FORTIFICANT.

EN UN AMBIENT DE GUERRA GOVERNS I POBLES L'ENEMIC COMÚ

No s'ha registrat en la situació política i militar d'Europa, des del tràgic mes de juliol de 1914, una gitació tan profunda com la d'aquests dies. És possible que durant els darrers anys, a partir de 1933 — amb l'adveniment de Hitler al Poder a Alemanya i les seves evidents repercussions sobre el feixisme italià, fins aleshores aïllat — s'hagin escrit o pronunciat més d'una vegada aquestes mateixes paraules. Per exemple — cas típic — quan l'Alemanya hitlerista va iniciar la seva sèrie de cops de ma amb l'ocupació de la conca del Rhur. Però no és possible d'enganyar-se. Ni aleshores, ni quan fou ocupat Corfú pels italians, ni durant la invasió d'Abissínia, ni amb motiu dels dos darrers atacs japonesos contra Xina, ni sisquerra a l'iniciar-se la intervenció italoalemanya a Espanya, la commoció ha tingut la fondària que avui és registra. Els aconteixements d'aleshores mobilitzaren atencions i impulsos, més o menys acusadament, en l'òrbita d'acció dels governs. Podria dir-se, amb major exactitud, l'òrbita d'acció de la diplomàcia. Fören problemes d'ordre exclusivament políticodiplomàtics — o almenys entesos així — els que allà es plantejaren. Avui, la situació és ben distinta. El cop de ma alemany contra d'Austria i la reincidència italoalemanya en la invasió d'Espanya, acusada aquesta darrera per l'ofensiva d'Aragó, han extret el problema fora de l'òrbita d'acció dels governs — fora de l'acció diplomàtica, doncs —, per a estendre-la a les atencions i impulsos populars, netament populars, i al terreny de la situació militar. Per això té tanta de fondària la commoció que ara es registra.

Héus ací, en síntesi, l'exàmen dels fets. Dominada Austria, sense lluita, per una invasió de forces armades alemanyes, les grans potències no feixistes — França, especialment —, la inhibició de la qual permeté l'entrada de Hitler a Viena, es trobaren sense sortida pacífica possible i amb que entraven en col·lisió la política de concessions per elles practicada fins ara i tota la capa de seguretat. Acabada la Gran Guerra, en efecte, va quedar pràcticament provada aquesta veritat: Alemanya fou vencedora, en el curs d'aquella lluita, perquè no pogué ésser vencedora en el transcurs de la seva primera etapa. I ho impedí una circumstància especialíssima intel·ligentment preparada per l'Estat Major francès: la lluita forçada en dos fronts. Els alemanys tingueren que fer la mobilització de llurs efectius militars i començar la guerra, al mateix temps, en l'Est i en l'Oest, en la frontera russa i en la frontera francobelga. A la llarga, havia d'ésser aquesta dispersió de forces l'origen de llur desfeta.

Un cop acabada la Gran Guerra, fou objectiu permanent de la política francesa reconstruir a l'Est d'Alemanya una força, aliada seva, que garantís la seguretat territorial mantenint per al seu enemic — la nació alemanya — aquella mateixa amenaça de lluita sobre dos fronts en cas de nova guerra. I va realitzar el seu propòsit organitzant, des del Vistula al Danubi, el conglomerat de nacionalitats — independitzades pel Tractat de Versalles dues d'elles — que prengué el nom de "Petita Entesa", integrat per Polònia, Txecoslovàquia, Romania i Iugoslàvia. Per diverses circumstàncies, una sola d'entre aquelles quatre nacionalitats — Txecoslovàquia — es manté avui inequívocament lleal a França. És en l'actualitat, doncs, el seu únic suport segur per a la pràctica de la guerra en dos fronts. Apart, naturalment, el que va implícit en el pacte francorus, del que és pedra angular l'assistència txeca, doncs Rússia no té frontera amb Alemanya. Ara bé; la invasió d'Austria per forces alemanyes al servei de Hitler ha fet que Txecoslovàquia es trobi avui quasi totalment envoltada per les noves fronteres d'Alemanya i seriosament amenaçada en llur independència. Per tenir en el seu territori una minoria d'alemanys — els "sudetes" — cau de ple sota l'expansió alemanya preconcibida i practicada pel feixisme alemany. L'amenaça arriba, doncs, de manera directa — i immediata! — fins la pròpia seguretat francesa.

Creada ja aquesta situació, es constitueix el nou Govern francès i expressa així la seva primera declaració, amb la que trenca inicialment passivitats anteriors: "França està disposada a prestar immediata ajuda a Txecoslovàquia, si aquesta és atacada en llur integritat territorial o en llur independència política." Pràcticament és una amenaça de guerra contra Alemanya. A Berlín es frapen amenasses contra la independència txeca; però, ¿pot França, establert ja aquest perill concret de guerra — i tal és el problema que al Govern li ha plantejat l'Estat Major francès —, fer una mobilització, comptant amb el mig milió d'homes que té preparats al Sud del Mediterrani, en Argèlia, Túnez, Marroc i el Senegal, mentre hi hagi en Espanya, en el Bidassoa i Navarra, en les Balears i el Marroc, forces alemanyes i italianes? Té llibertat de moviments si segueix practicant la política de no intervenció — que és l'ajut a la intervenció feixista —, contribuint amb això a que la guerra d'Espanya es perllongui i llur frontera del Pirineu pugui ésser atacada per italians i alemanys? La resposta, des del punt de vista militar, és absolutament negativa. França no pot desentendre's del que ocorre en Espanya. Aquesta és la tessi de l'Estat Major. I menys que mai quars l'amenaça contra de Txecoslovàquia — contra d'ella mateixa, per tant — li posa

en franca i anunciada col·lisió amb Alemanya. Quan no hi ha opció i el repte està ja llançat.

Aquest és el problema en el seu aspecte militar. Però en té un altre de més interessant encara: el popular. Els òrgans directius de la I. O. i de la F. S. I. acaben de reunir-se a París. Entre els seus acords, divulgats ja per la premsa, n'hi ha un que importa assenyalar aquí: «Ofertir el seu incondicional suport als Governos d'Anglaterra i França per a qualsevulga acció — àdhuc militar — contra l'expansionisme feixista.» Mai en la Història d'Europa s'havia produït un fet semblant. Que siguin els propis homes, als quals els correspondrà empunyar un fusell, si la guerra es produeix, els qui s'avancin a mostrar llur decisió de lluita contra d'aquells que pertorben i fan impossible la pau del món. És aquest un fenomen d'un abast i de conseqüències incalculables.

I la mateixa agitació que en el Continent, s'observa en Anglaterra. El Govern Chamberlain — indecis encara — no té una hora de repòs. No deixen que la tingui ni les oposicions que l'assetgen en el Parlament, ni l'opinió pública que es manifesta en el carrer. Per problemes ideològics? No. Perque la seguretat de França és la seguretat d'Anglaterra. Perque davant d'una França vencedora, es trobaria la Gran Bretanya amb els alemanys a les costes del Canal de la Mànega i amb la seva illa a tret de canó alemany. Ja no seria, doncs, l'amenaça contra les comunicacions imperials solament, sinó el perill immediat contra el seu propi terreny metropolità.

Héus ací — amb tònica i ambient anàlegs — el que diferència a 1938 del 1914. Que en 1914 decidiren els Governos els inicis d'una guerra terrible a la que foren sotmesos els pobles en el mecanisme de llurs Estats respectius. En 1938 són els pobles l'avangadeta. Els que demanen — i ofereixen! — posicions fermes i aptituds enèrgiques front a l'agressió feixista manifestada avui concretament en Austria i en Espanya.

Joan D'AGUIRRE

LENIN.

De bon principi l'Exèrcit Roig fou una reunió desorganitzada de forces. Els seus aborígens daten des de 1905, quan la primera revolució russa, amb la creació de «llocs de combat» pels obrers dels grans centres industrials els quals, malgrat la seva desorganització, aconseguiren mantres vegades derrotar les forces regulars del tsar.

Lenin no desconeix la importància i comprén la necessitat d'aportar l'Exèrcit a la Revolució per a dur a terme l'assaltament del Poder pel proletariat. Un cop obtingut aquest fi, l'Exèrcit serà organitzat per a la salvaguarda de l'Estat revolucionari.

L'any 1917, pressionat per l'efervescència popular, dels soldats i dels marins insurreccionats, el tsar abdica. La burgesia s'instal·la en el Poder, però la revolució ja no pot ésser deturada ni limitada i Kerenski, amenaçat per Kornilov, obri els arsenals al poble.

El proletariat rus aconsegueix les armes, que ja no abandonarà mai més i d'aquesta manera forja l'Exèrcit de la revolució, compost per milers de treballadors il·lustrats i indisciplinats que volen lliurar-se del jou i de la misèria, els quals, combatent sota els placs de la bandera del moviment obrer, treu d'ella el seu nom: l'Exèrcit Roig, i el Govern de les Repúbliques del Centre el 23 de febrer de 1918 signa el decret de fundació de l'EXERCIT ROIG DELS OBRERS I CAMPEROLS.

En el curs de la guerra europea, davant la pressió austro-alemanya, que permeté que Riga caigués en llur poder, es desinfla el front rus, i la desorganització de l'Exèrcit, consecutiva a la revolució social, imposa mesures immediates. El 3 de març de 1918 es signa la pau de Brest-Litovsk, pau desastrosa que permeté als Imperis Centrals reforçar llur front occidental, però pau necessària a la Revolució perquè li donà facilitats per a respirar i preparar la seva victòria definitiva.

Comença després una lluita gegantina entre l'Exèrcit Roig i els enemics de la Revolució; és precis combatir no tan sols en les fronteres, sinó que també en l'interior. Els bolxevics porten el seu entusiasme revolucionari d'una part a l'altra del país i la seva voluntat de triomfar contra els enemics del poble. Per als qui no participen d'aquesta confiança, la situació els pot semblar desesperada a la tardor del 1919. Però també la Revolució d'Octubre té els seus «organitzadors de victòries»: Stalin, d'home d'acer» va d'un front a l'altre, allà on l'Exèrcit Roig està en perill, i tan bon punt les forces són reorganitzades rebrota la confiança, es reprén la lluita victoriosa i l'enemic retrocedeix.

Acabada la guerra europea, l'Exèrcit Roig s'organitza. Format en tres anys de lluita revolucionària, «sang de la sang i carn de la carn d'un poble alliberat», el seu deure l'imposa establir una guardia vigilant entorn a la revolució. Han estat necessaris uns quants anys per a arribar a la reforma militar assegurada sobre les basses d'una veritable força armada, organitzada per a la defensa del món socialista i que revesteix d'extraordinària potencialitat l'Exèrcit Roig, però avui la U. R. S. S. imposa respecte. El seu poderós Exèrcit, compost d'abundant material, modern, motoritzat i eficaç; que pot posar ràpidament 16 milions d'homes en peu de guerra perfectament ensinistrats i equipats, i que compta amb la millor aviació del món, difereix enormement dels d'altres països, doncs que aquests persegueixen finalitats expansionistes i d'invasió, mentre que el rus es caracteritza precisament perquè la seva força està exclusivament al servei del món proletari, de l'ideal socialista i de la pau.

IV GRUPS

Amic: te'n recordes del 7 de novembre?

Quan els tancs mossegaven ja els carrers de Madrid sorgiren uns herois que destruïren el mite dels tancs.

Amic: te'n recordes de Brunete, dels vols nocturns dels avions feixistes? Fören també uns herois els qui destruïren en uns moments tota la tècnica de l'aviació nocturna.

Han d'ésser també uns altres herois els qui desfaran per complet el mite d'aquestes masses d'aviació que assolixen el nostre sol; i seràs tu, combatent qui, organitzat amb altres companys, destruiràs amb el teu fusell les creus gammades que volen per damunt de la nostra terra.

Ayuntamiento de Madrid

★ PER CATALUNYA! NO PASSAREU!

No passareu/ i si passeu
sera damunt d'un clap de cendres
les nostres vides les prende
nostre esperit no l heu de prendre

Mes no sera/ Per mes que feu
no passareu/

No passareu/ i si passeu,
quan tots haurem deixat de viure
sabreu de sobres a quin preu
s'abat un poble digne i lliure

Mes no sera/ Per mes que feu
no passareu/

No passareu/ i si passeu
decidirà mes tard la historia
entre el saio que clava en creu
i el just que hi mor, de qui es la gloria

Mes no sera/ Per mes que feu
no passareu/

A sang i a foc avancareu
de fortaleza en fortaleza,
pero, que hi fa, si queda en peu
quelcom mes fort: nostra fermesa/
Per 'xo canlem: Per mes que feu
no passareu/

APEL·LES MESTRES

PER LA REPUBLICA!

D
els va
pugnè
que no
feixism
necess
era pr
a ressi
cia era
victòri
intimid
ció i a
en ma
Front
reragu
comiss
negació
bre pe
dels m
avui, q
italian
eritres
maurit
fins F
capital
combat
Centre
Que
La per
creador
blica;
ràpida
que ca
d'antife
jornada
liol i
el ritm
tació m
No
combat
nous in
dres de
U. G. 2
cat als
litants
mur int
a detur
No
ges d'a
ferència
guerra,
augmen
ció del
feia fal
tar per
ció dels
tervene
tampoc
els com
aquesta
dues ce
junt an
obreria
garanti
mantind
gallardi
geix, ve
puresa
guarda
també,
tuts So
talunya
d'onze
dues D
Socialist
l'alt esp
ves prom
tan dedi
victòria
Nosal
de comp
però me
veiem q
pora de
sacrifici